

ΝΕΑ ΜΕ ΛΕΥΚΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἐχει ὄμα ἀδρό κι' ἀφρότο
κ' ἔχει βῆμα σταθερό·
Πέντε νέες βάλλει κάτω,
πέντε νέους 'ς τὸ χορό.

Ἐχει μάτια λιγωμένα,
μάγουλα τριανταφυλλιά,
καὶ χειλάκια καμωμένα
γιὰ τὰ πιὸ γλυκὰ φιλιὰ.

Μὰ μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ κάλλη
'ς τὴν ζωὴν τὴν χαρωπὴν,
δὲν εὐχαρισιεῖται πάλι,
κι' ἄς μὴ θέλῃ νὰ τὸ πῇ.

Φανερά λιγάει καὶ σεῖεται
μὲ τῆς νιότης τὰ φτερά,
'ς τὰ κρυφὰ τοῦ καταριέται
τὰ μαλλιά της τὰ ογοῦρά.

Ἀσπρῖσαν χωρὶς νὰ θέλῃ!
Μοιάζουν, ὅπως κι' ἂν στραφῇ,
μὴν κατάλευκην νεφέλην,
ὁ δὲ ῥοδόχρωτον κορφή!

Εἶνε νέα, κ' εἶν' ἀκόμα
σὰν καινούργια ζωγραφιά,
κι' ὥς καὶ τὸ λευκὸ τὸ χρῶμα
τὴν στολίζει μ' ὁμορφιά.

Ἔλα ὅμως ποῦ τὰ χρόνια
κρίνουντ' ἀπὸ τὰ μαλλιά!
Διέ τα! — Μοιάζουν κρούα χιόνια
ὁ μὴν γεροκορμαλιά.

Φανερά λιγάει καὶ σεῖεται,
Σὰν Νεράϊδα δροσερά,
'ς τὰ κρυφὰ παραπονιέται
γιὰ μιὰ τέτοια συμφορά!

Ἀσπρ' ἂν εἶνε τὰ μαλλιά σου,
γυναικούλα ῥοδαλή,
μὴτε κοῖμα εἶνε, στοχάσου,
μὴτε καὶ ζημιὰ πολλή.

Εἶδα ὅση χιονισμένα,
κρούα ὥς γιὰ τὴν ματιά,
μὰ 'ς τὰ στῆθια, σὰν κ' ἐσένα,
μὴν ζωὴν, ὅλο φωτιά.

Μὲ τὰ φυσικά σου λουῖσα
δὲν μπορεῖ νὰ μετροθῇ
μὴτε μιὰ μαυρομαλλοῦσα,
μὴτε καὶ καμιά ξανθή.

Φανερά λιγῆς καὶ σεῖσαι,
καὶ πετῆς ἀπ' τὴν χαρά,
'ς τὰ κρυφὰ γιὰτὶ ἀδικεῖσαι,
καὶ στενάξεις θλιβερά;

Μὲ μορφή ῥοδοπλασμένη,
μὲ κοινόλευκα μαλλιά,
εἶσαι μιὰ μπλιά ἀνθισμένη
'ς τοῦ Μαΐου τὴν ἀντηλιά.

Κι' ἀπ' τὸ φωτεινὸ τὸ βλέμμα,
ποῦ μοῦ στέλλεις 'ντροπαλιά,
μοῦ φλογίζεται τὸ αἷμα,
κ' ἡ καρδιά μου ξεχειλᾷ.

Καὶ ἡ φλόγ' αὐτὴ σοῦ λιώνει
τὴν παλιά της παγωνιά,
μὲ ἀγάπην τὴν φτερόνει
καὶ τὴν κάμνει πάλι νιά.

Φανερά λιγῆς καὶ σεῖσαι,
σὰν παγῶνι σοβαρά,
'ς τὰ κρυφὰ δὲν συλλογιέσαι
μιὰ καρδιά ποῦ λαχταρᾷ;

Ἀπ' τὲς φλόγες σου ἀναστήθην,
σὰν τοῦ μύθου τὸ πουλί,
καὶ μοῦ πέταξ' ἀπ' τὰ στῆθην,
καὶ ζητάει ἓνα φιλι:

Σ' τῆς καρδοῦλας μου ἀποκρίσθην,
'ς τῆς καρδιάς σου τὴν λαλιά,
κ' ἔλα μὴν τραδιέσαι πίσου,
διὰ τ' ἄσπρα τὰ μαλλιά!

Κάλλος, ποῦ ἀπὸ γειρατεία
δὲν φοβάται νὰ φθαρῇ,
εἶνε κοῖμα, εἶν' ἀδικία
ἔρωτα νὰ μὴ χαρῇ.

Φανερά λιγῆς καὶ σεῖσαι,
καὶ σοῦ πάγει μιὰ χαρά!
Φανερά γλῆκαγαπιέσαι —
Νὰ εὐτυχία μιὰ φορά!